

Bedřiška Vohryzková S Příbuznými

Tahle fotografie byla pořízena ve 30. letech na statku v Doubravicích, který patřil našim příbuzným - tatínkovým sourozencům a jejich rodinám.

Úplně nalevo stojí statný muž v klobouku, otec strýce Vohryzka. Říkávalo se mu "starý Vohryzek". S Vohryzkovými na statku nežil, byl tam nejspíš tehdy jen na návštěvě. Pracoval jako obchodník s dobytkem. Napravo od něj sedí vzadu teta Marta Munková (rozená Vohryzková), žena tatínkova bratra Josefa Munka, a vedle ní moje maminka Olga Munková (rozená Náchodová). Obě mají krátké černé pážecí mikádo a černé šaty s bílým límečkem.

V pozadí v béžovém obleku stojí tatínek Adolf Munk. Napravo od něj stojí menší muž, což je pravděpodobně kočí pan Janda. Napravo od celé skupiny s pokrčenou nohou a v klobouku je strýc Vilém Vohryzek, manžel tatínkovy sestry Bedřišky, která sedí napravo od maminky (statná postava, usmívá se). V řadě dětí sedí zleva můj bratr Viktor, syn Munkových Jirka, pak neznámé děvče, potom mladší dcera Vohryzkových Helena a úplně napravo jsem já.

Strýc Vohryzek žil jenom pro svůj statek. Vstával v pět ráno a byl už při prvním dojení. Často se stávalo, že pro něj přišli do divadla s tím, že se telí kráva, takže musel zase běžet domů. Během prázdnin, které jsme trávili v Doubravicích, totiž Vohryzkovi brávali občas rodiče do divadla. Tehdy bylo v Teplicích, a stále je, divadlo s kavárnou.

Vohryzkovi měli dvě dcery, Hanu a Helenu. Nejvíce času jsem trávila s Helenou. Byla o dva roky starší než já a někdy jsme z legrace předstíraly, že jsme sestry. Říkali nám Helky.

Strýc Vilém Vohryzek, jeho žena Bedřiška a mladší dcera Helena všichni zemřeli v březnu 1944 v Osvětimi během likvidace takzvaného rodinného tábora. Jejich starší dcera Hana zemřela už v dubnu 1942 v Lodži.